

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Ἀναστάσιμα). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ὁ πλάστης μου Κύριος, χοῦν ἐκ τῆς γῆς προσλαβὼν με, ζωηρῶ φυσήματι, ψυχώσας ἐζώωσε καὶ ἐτίμησεν, ἐπὶ γῆς ἄρχοντα, ὀρατῶν ἀπάντων, καὶ Ἀγγέλοις ὁμοδίαιτον. Σατὰν δ' ὁ δόλιος, ὀργάνῳ τῶ ὄφει χρησάμενος, ἐν βρώσει ἐδελέασε, καὶ Θεοῦ τῆς δόξης ἐχώρισε, καὶ τῶ κατωτάτῳ, θανάτῳ παραδέδωκεν εἰς γῆν. Ἀλλ' ὡς Δεσπότης καὶ εὐσπλαγχνος, πάλιν ἀνακάλεσαι.</p> <p>Στολὴν θεοῦφαντον, ἀπεξεδύθην ὁ τάλας, σοῦ τὸ θεῖον πρόσταγμα, παρακούσας Κύριε, συμβουλία ἐχθροῦ· καὶ συκῆς φύλλα δέ, καὶ τοὺς δερματίνους, νῦν χιτῶνας περιβέβλημαι· ἰδρῶτι κέκριμαι· ἄρτον μοχθηρὸν κατεσθίειν γάρ, ἀκάνθας καὶ τριβόλους δέ, φέρειν μοι ἡ γῆ κεκατήραται. Ἀλλ' ὁ ἐν ὑστέροις, τοῖς χρόνοις ἐκ Παρθένου σαρκωθεὶς, ἀνακαλέσας εἰσάγαγε, πάλιν εἰς Παράδεισον.</p> <p>Παράδεισε πάντιμε, τὸ ὠραιότατον κάλλος, θεόκτιστον σκῆνωμα, εὐφροσύνη</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6). Κύριε ἐκέκραξα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9). Τροπάρια. (Ἀναστάσιμα). Τοῦ Τριωδίου.</p> <p>Ὁ Πλάστης μου καὶ Κύριος, ἀφοῦ μέ πῆρε χῶμα ἀπὸ τῆ γῆ, μέ τό ζωογόνο φύσημά του, δίνοντάς μου ψυχὴ μου ἔδωσε ζωὴ, καὶ μ' ἐτίμησε ἐπάνω στὴ γῆ, ὡς ἄρχοντα ὅλων τῶν ὀρατῶν, καὶ ὁμοτράπεζο τῶν Ἀγγέλων. Ὁ δόλιος ὅμως σατανᾶς χρησιμοποιώντας τό φίδι ὡς ὄργανο, μ' ἐξαπάτησε μέ τροφή καὶ μέ χώρισε ἀπὸ τῆ δόξα τοῦ Θεοῦ, καὶ μέ παρέδωσε στὸν χειρότερο θάνατο στὴ γῆ. Ἀλλὰ Ἐσύ ὡς Κύριος καὶ εὐσπλαχνος ἀνακάλεσέ με πάλι πίσω.</p> <p>Ἀπογυμνώθηκα ὁ ταλαίπωρος ἀπὸ τῆ θεοῦφαντη στολή (τὴν ἀφθαρσία), ἐπειδὴ παράκουσα, Κύριε, τό θε- ϊκό σου πρόσταγμα μέ τῆ συμβουλή τοῦ ἐχθροῦ· Καὶ εἶμαι ντυμένος τώρα μέ τὰ φύλλα τῆς συκιᾶς καὶ τοὺς δερματίνους χιτῶνες (τὴ φθορά)· Διότι καταδικάσθηκα νά τρώγω μέ ἰδρῶτα ἄρτο μέ μόχθο· Καὶ ἡ γῆ ὑποβλήθηκε σέ κατάρα, νά μου βγάξει ἀγκάθια καὶ τρι- βόλια. Ἀλλὰ Ἐσύ πού κατά τὰ τελευταῖα χρόνια πῆρες σάρκα ἀπὸ Παρθένο, ἀνακάλεσέ με καὶ βάλε με πάλι στὸν παράδεισο.</p> <p>Παράδεισε τιμημένε, ἡ ὠραιότατη ὁμορφιά, κατοικία κτισμένη ἀπὸ τὸν Θεό, ἀτελείωτη εὐφροσύνη καὶ</p>
---	--	--

ἄληκτε, καὶ ἀπόλαυσις, δόξα τῶν Δικαίων, Προφητῶν τερπνότης, καὶ Ἁγίων οἰκητήριον, ἤχῳ τῶν φύλλων σου, Πλάστην τὸν τῶν ὄλων ἰκέτευε, τὰς πύλας ὑπανοῖξαι μοι, ἄς τῇ παραβάσει ἀπέκλεισα· καὶ ἀξιωθῆναι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς μεταλαβεῖν, καὶ τῆς χαρᾶς, ἧς τὸ πρότερον, ἐν σοὶ κατετρύφησα.

Ἀδὰμ ἐξωστράκισται, παρακοῇ Παραδείσου, καὶ τρυφῆς ἐκβέβληται, γυναικὸς τοῖς ῥήμασιν ἀπατώμενος, καὶ γυμνὸς κάθηται, τοῦ χωρίου οἴμοι! ἐναντίον ὀδυρόμενος. Διὸ σπουδάσωμεν, πάντες τὸν καιρὸν ὑποδέξασθαι, νηστείας ὑπακούοντες, εὐαγγελικῶν παραδόσεων, ἵνα διὰ τούτων, εὐάρεστοι γενόμενοι Χριστῶ, τοῦ Παραδείσου τὴν οἴκησιν, πάλιν ἀπολάβωμεν.

Δόξα...

Ἐκάθισεν Ἀδὰμ, ἀπέναντι τοῦ Παραδείσου, καὶ τὴν ἰδίαν γύμνωσιν θρηνῶν ᾠδύρευτο. Οἴμοι, τὸν ἀπάτη πονηρᾷ πεισθέντα καὶ κλαπέντα, καὶ δόξης μακρυνθέντα! οἴμοι, τὸν ἀπλότητι γυμνόν, νῦν δὲ ἠπορημένον! Ἀλλ' ὦ Παράδεισε, οὐκέτι σου τῆς τρυφῆς ἀπολαύσω, οὐκέτι ὄψομαι τὸν Κύριον καὶ Θεόν μου καὶ Πλάστην· εἰς γῆν γὰρ ἀπελεύσομαι, ἐξ ἧς καὶ προσελήφθην. Ἐλεῆμον Οἰκτίρμον βοῶ σοι· Ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ... (Θεοτοκίον. Τοῦ ἤχου).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

ἀπόλαυση, δόξα τῶν Δικαίων, χαρὰ τῶν Προφητῶν, κατοικία τῶν Ἁγίων, μέ τὸν ἤχο τῶν φύλλων σου ἰκέτευε τὸν Πλάστη τῶν ὄλων, νὰ μοῦ ἀνοίξει τίς πύλες, πού ἔκλεισα μέ τὴν παραβάση· Καὶ νὰ ἀξιωθῶ νὰ συμμετάσχω στό δένδρο τῆς ζωῆς καὶ στή χαρὰ, τὴν ὁποία προηγουμένως εἶχα ἀπολαύσει μέσα σ' ἐσένα.

Ὁ Ἀδὰμ ἐξορίσθηκε ἀπὸ τὸν παράδεισο μέ τὴν παρακοή, καὶ ἀποβλήθηκε ἀπὸ τὴν ἀπόλαυση ἑξαπατημένος ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναίκας, καὶ γυμνὸς κάθεται, ἀλλοίμονο, ἀπέναντι ἀπὸ τὸν χῶρο τοῦ παραδείσου κλαίοντας. Γί' αὐτό ἄς φροντίσουμε ὅλοι, νὰ ὑποδεχοῦμε τὴν περίοδο τῆς νηστείας, ὑπακούοντας στὶς Εὐαγγελικὲς παραδόσεις· Ὡστε, ἀφοῦ μέσῳ αὐτῶν, γίνουμε εὐάρεστοι στὸν Χριστό, νὰ ἀπολαύσουμε πάλι τὴν κατοικία τοῦ παραδείσου.

Δόξα...

Κάθισε ὁ Ἀδὰμ ἀπέναντι ἀπὸ τὸν παράδεισο καὶ θρηνῶντας τὴ γύμνωσή του χτυπιόταν. Ἀλοίμονο σ' ἐμένα, πού πείσθηκα κι ἑξαπατήθηκα μέ πονηρὴ ἀπάτη, καὶ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὴ δόξα! Ἀλοίμονο σ' ἐμένα πού ἤμουν γυμνός μέ ἀπλότητα, τώρα ὅμως βρίσκομαι σὲ ἀμηχανία! Ἀλλά, παράδεισε, δέν θά ἀπολαύσω πλέον τὴ μακαριότητά σου, δέν θά δῶ πλέον τὸν Κύριο καὶ Θεό μου καὶ Πλάστη· Διότι θά ἐπιστρέψω στή γῆ, ἀπὸ τὴν ὁποία καὶ μέ πῆρε ὁ Θεός. Ἐλεῆμον, Εὐσπλαχνε, φωνάζω σ' ἐσένα· Ἐλέησέ με ἐμένα πού παράπεσα.

Καὶ νῦν... (Θεοτοκίον. Τοῦ ἤχου).

Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

<p>(Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Ἐκτενής. . Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 11-12,-13,-14)). Ἀπόστιχα. (Τά ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Δόξα... Τοῦ Τριωδίου. Ἐξεβλήθη Ἀδάμ τοῦ Παραδείσου, διὰ τῆς βρώσεως· διὸ καὶ καθεζόμενος ἀπέναντι τούτου, ὠδύρετο, ὀλολύζων, ἐλεεινῇ τῇ φωνῇ, καὶ ἔλεγεν· Οἶμοι, τί πέπονθα ὁ τάλας ἐγώ! μίαν ἐντολήν παρέβην τὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ τῶν ἀγαθῶν παντοίων ἐστέρημαι. Παράδεισε ἀγιώτατε, ὁ δι' ἐμὲ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐὰν κεκλεισμένος, ἰκέτευε τῶ σὲ ποιήσαντι, καὶ μὲ πλάσαντι, ὅπως τῶν σῶν ἀνθέων πλησθῆσωμαι. Διὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτὴρ· Τὸ ἐμὸν πλάσμα οὐ θέλω ἀπολέσθαι, ἀλλὰ βούλομαι τοῦτο σῶζεσθαι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν, ὅτι τὸν ἐρχόμενον πρὸς με, οὐ μὴ ἐκβάλλω ἔξω. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διὸ σοι Πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρὶ τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Νῦν ἀπολύεις . Τρισάγιον: (Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Ἐκτενής... Κεφαλοκλισία. (Συλλειτουργικό.Σελ. 11-12,-13,-14). Ἀπόστιχα. (Τά ἀναστάσιμα τοῦ ἤχου). Δόξα... Τοῦ Τριωδίου. Ἀποβλήθηκε ὁ Ἀδάμ ἀπὸ τὸν παράδεισο μὲ τὴν ἀπαγορευμένη τροφή· Γί' αὐτὸ καὶ καθισμένος ἀπέναντί του, χτυπιόταν θρηνώντας μὲ ἀξιολύπητη φωνή καὶ ἔλεγε· Ἀλλοίμονο, τί ἔχω πάθει ἐγώ ὁ ταλαίπωρος! Μία ἐντολή τοῦ Κυρίου ἔχω παραβεῖ, καὶ στερήθηκα ἀπὸ κάθε εἶδους ἀγαθῶν. Παράδεισε ἀγιώτατε, πού γιὰ χάρη μου φυτεύθηκες, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς Εὐὰς κλείσθηκες, ἰκέτευε, Αὐτὸν πού ἔκανε ἐσένα καὶ ἔπλασε ἐμένα, νὰ γεμίσω ἀπὸ τὰ ἄνθη σου. Γί' αὐτὸ καὶ πρὸς αὐτὸν ὁ Σωτήρας ἀπαντᾷ· Δέν θέλω νὰ χαθεῖ τὸ πλάσμα μου, ἀλλὰ θέλω νὰ σωθεῖ αὐτὸ καὶ νὰ ἔλθει σὲ ἐπίγνωση τῆς ἀλήθειας· Διότι δὲ θά βγάλω ἔξω (δὲ θά διώξω), Αὐτὸν πού ἔρχεται σ' ἐμένα. Καὶ νῦν... Θεοτοκίον. Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνη, ὁ Χριστὸς ὁ Κύριος, ἀφοῦ προῆλθε ἀπὸ τὰ σπλάχνα σου ἔχοντας ντυθεῖ ἐμένα, ἐλευθέρωσε τὸν Ἀδὰμ ἀπὸ τὴν προηγούμενην κατάρα· Γί' αὐτὸ, Πάναγνη, σ' ἐσένα ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Παρθένο, φωνάζουμε ἀκατάπαυστα τὸ χαῖρε τοῦ Ἀγγέλου. Χαῖρε, Δέσποινα, (Κυρία) προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας. Νῦν ἀπολύεις . Τρισάγιον: (Συλλειτουργικόν.Σελ. 15,-16)</p>
---	--	--

<p>Απολυτίκιο. (Τά Αναστάσιμα τοῦ ἤχου). Απόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικόν. 17-31). Καθίσματα. (Τά Αναστάσιμα). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 31-32). Αναβαθμοί. Προκείμενον. (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33). Εὐαγγέλιον. (Οκτώηχος. Σελ. 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριον. (Σελ. 3-4). «Σῶσον ὁ Θεός... ». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡδή Α'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Δεῦρο ψυχὴ μου ἀθλία, κλαῦσον τὰ σοί, πεπραγμένα σήμερον, μνημονεύουσα τῆς πρίν, ἐν Ἐδὲμ γυμνώσεως, δι' ἧς, ἐξεβλήθης τῆς τρυφῆς, καὶ τῆς ἀλήκτου χαρᾶς.</p>		<p>Απολυτίκιο. (Τό Αναστάσιμο τοῦ ἤχου). Απόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).</p> <p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ ΟΡΘΟΣ</p> <p>Προκαταρκτικά. (Συλλειτουργικό. Σελ. 17-31). Καθίσματα. (Τά Αναστάσιμα). Εὐλογητάρια. (Συλλειτουργικό. Σελ. 31-32). Αναβαθμοί. Προκείμενο. (Τοῦ ἤχου τῆς Κυριακῆς). Τάξη τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου. (Συλλειτουργικό. Σελ. 33). Εὐαγγέλιο. (Οκτώηχος. Σελίδα 190-202). Ἀνάστασιν Χριστοῦ... (Συλλειτουργικόν. Σελ. 33-34). Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Συλλειτουργικό. Σελ. 34-35). Πεντηκοστάριο. (Σελ. 3-4). «Σῶσον ὁ Θεός... ». (Συλλειτουργικό.Σελ. 36-37). Κανόνες. Ὡδή Α'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Ἔλα, ἄθλια ψυχὴ μου, κλάψε σήμερα, αὐτὰ πού ἔγιναν ἀπό σένα φέροντας στό νοῦ σου τή γύμνωσι πού ἔπαθες πρίν στόν παράδεισο, μέ τήν ὅποια ἐκδιώχθηκες ἀπό τήν ἀπόλαυση καί τήν ἀτελείωτη χα-</p>
---	--	--

Ὑπὸ πολλῆς εὐσπλαχνίας, καὶ οἰκτιρμῶν,
Πλαστουργέ τῆς κτίσεως, καὶ τῶν ὄλων Ποιητά,
ἐκ χοῶς ζώσας με τὸ πρὶν, ἐνετείλω σε ὑμνεῖν,
σὺν τοῖς Ἀγγέλοις σου.

Διὰ χρηστότητος πλουτον, σὺ φυτουργεῖς,
Πλαστουργέ καὶ Κύριε, Παραδείσου τὴν τρυφήν,
ἐν Ἐδέμ κελεύων με τρυφᾶν, τῶν ὠραίων καὶ
τερπνῶν, καὶ μὴ ῥεόντων καρπῶν.

Οἶμοι ψυχὴ μου ἄθλια! τῶν ἐν Ἐδέμ,
ἀπολαύειν εἴληφας, ἐξουσίαν ἐκ Θεοῦ, μὴ φαγεῖν
δὲ γνώσεως καρπὸν, προσετάγης, ἵνα τί, παρέβης
νόμον Θεοῦ;

Θεοτοκίον.

Θεοκυῆτορ Παρθένε, ὡς τοῦ Ἀδάμ κατὰ
γένος θύγατερ, κατὰ χάριν δὲ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ
γεννήτρια ἐμέ, τὸν ἐξόριστον Ἐδέμ, νῦν
ἀνακάλεσαι.

Ωιδὴ Γ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Ὅφισ ὁ δόλιος ποτέ, τὴν τιμὴν μου φθονήσας,
ἐψιθύρισε δόλον, τῆς Εὐας ἐν τοῖς ὠσίν, ἐξ ἧς ἐγώ,
πλανηθεὶς ἐξωρίσθην, οἶμοι! τοῦ χοροῦ τῆς ζωῆς.

Τὴν χεῖρα τείνας προπετῶς, ἐγευσάμην τοῦ
ξύλου, τοῦ τῆς γνώσεως, οὐπερ, προσέταξέ μοι
Θεός, μηδὲ ὁλως μεταλαβεῖν, καὶ τῆς θείας, δόξης

ρά.

Ἀπὸ πολλῆ εὐσπλαχνία καὶ συμπάθεια, Πλαστουρ-
γέ τῆς κτίσεως καὶ Δημιουργέ τῶν ὄλων, ἀφοῦ ἀπὸ τό
χῶμα μου ἔδωσες ζωὴ πρὶν, μοῦ ἔδωσες ἐντολή, νά σε
ὑμνῶ μαζί μέ τοὺς Ἀγγέλους σου.

Μέ τὴν ἀγαθότητά σου, Πλαστουργέ καὶ Κύριε, Ἐσὺ
φυτεύεις τὸν πλοῦτο, τὴν ἀπόλαυση τοῦ παραδείσου,
δίνοντάς μου ἐντολή, νά ἀπολαμβάνω στόν παράδεισο
τούς ὠραίους καὶ εὐχάριστους καὶ μὴ προσωρινούς καρ-
πούς.

Ἀλλοίμονο, ἄθλια ψυχὴ μου! Πῆρες ἐξουσία ἀπὸ
τόν Θεό, νά ἀπολαμβάνεις τοὺς καρπούς τοῦ παραδεί-
σου, ἀλλά νά μὴ φᾶς τὸν καρπὸ τῆς γνώσεως· ἔχεις
παραβεῖ τὸν νόμο τοῦ Θεοῦ;

Θεοτοκίον.

Γεννήτρια τοῦ Θεοῦ, Παρθένε, ὡς θυγατέρα τοῦ
Ἀδάμ ἀπὸ καταγωγή, ἀλλὰ κατὰ χάριν Μητέρα τοῦ
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐμένα τὸν ἐξόριστο ἀπὸ τὸν παρὰ-
δεισο τώρα ἀνακάλεσέ με.

Ωιδὴ Γ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Τὸ δόλιο φίδι κάποτε, ἐπειδὴ φθόνησε τὴν τιμὴ μου,
ψιθύρισε ἀπατηλά λόγια στὰ αὐτιά τῆς Εὐας· Ἀπὸ τὴν
ὅποια ἐγώ, ἀφοῦ ἐξαπατήθηκα, ἐξωρίσθηκα, ἀλλοίμονο,
ἀπο τὴν ὁμήγυρη (τά συντροφιά) τῆς ζωῆς.

Ἄπλωσα ἀπερίσκεπτα τὸ χέρι, καὶ γεύθηκα τὸν
καρπὸ τῆς γνώσεως, ἀπὸ τὸν ὅποιο μέ διέταξε ὁ Θεός,
νά μὴ λάβω καθόλου, καὶ ἀπορρίφθηκα πικρά ἀπὸ τὴ

ἀπερρίφθην πικρῶς.

Οἶμοι ἄθλια μου ψυχή! πῶς οὐκ ἔγνως τὸν δόλον; πῶς οὐκ ἤσθου τῆς πλάνης, καὶ τοῦ φθόνου τοῦ ἐχθροῦ; ἀλλ' ἐσκοτίσθης, τὸν νοῦν, καὶ παρέβης, ἐντολὴν τοῦ Κτίστου σου;

Θεοτοκίον.

Ἐλπίς καὶ σκέπη μου σεμνή, ἢ τὴν γύμνωσιν πάλαι, περιστείλασα μόνη, τὴν τοῦ πεσόντος Ἀδάμ, τῷ τοκετῷ σου Ἀγνή, ἀφθαρσίαν αὐθίς με ἀμφίασον.

Μικρά Συναπτή.

(Συλειτουργικόν. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ἐξεβλήθη ὁ Ἀδάμ, τοῦ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, διὰ βρώσεως πικρᾶς, ἐν ἀκρασίᾳ ἐντολὴν, μὴ φυλάξας τὴν τοῦ Δεσπότη, καὶ κατεκρίθη, ἐργάζεσθαι τὴν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη αὐτός, ἰδρῶτι δὲ πολλῷ, ἐσθίειν ἄρτον αὐτοῦ. Διὸ ἡμεῖς ποθήσωμεν ἐγκράτειαν, ἵνα μὴ ἔξω θρηνήσωμεν, τοῦ Παραδείσου, ὡσπερ ἐκεῖνος, ἀλλ' εἰς αὐτὸν ἐλευσώμεθα.

Νῦν ὁ καιρὸς τῶν ἀρετῶν ἐπεφάνη, καὶ ἐπὶ θύραις ὁ Κριτῆς, μὴ στυγνάσωμεν, ἀλλὰ δευτε νηστεύοντες προσάξωμεν, δάκρυα, κατάνυξιν καὶ ἐλεημοσύνην, κρᾶζοντες· ἡμάρτομεν, ὑπὲρ ψάμμον θαλάσσης. Ἀλλ' ἄνες πᾶσι πάντων Λυτρωτά, ἵνα καὶ σχῶμεν τὸν ἄφθαρτον στέφανον.

θεία δόξα.

Ἀλλοίμονο, ἄθλια ψυχή μου! Πῶς δὲν ἀντιλήφθηκες τὸ δόλο; Πῶς δὲν αἰσθάνθηκες τὴν πλάνη καὶ τὸ φθόνο τοῦ ἐχθροῦ; Ἀλλὰ σκοτίσθηκες στό νοῦ καὶ ἔγινες παρὰ βᾶτης τῆς ἐντολῆς τοῦ Κτίστου σου;

Θεοτοκίον.

Ἐσὺ ἢ ἐλπίδα καὶ ἢ σκέπη μου ἢ σεμνή, πού μόνη περιόρισες τὴν παλαιὰ γύμνωση τοῦ Ἀδάμ, πού ἔπεσε, μέ τῆ γέννησή σου, Ἀγνή, ντύσε με πάλι μέ ἀφθαρσία.

Μικρὴ Συναπτή.

(Συλειτουργικό. Σελ. 37-38).

Καθίσματα.

Ἐκδιώχθηκε ὁ Ἀδάμ ἀπὸ τὸν παράδεισο τῆς ἀπολαύσεως μέ πικρὴ τροφή, γιατί ἀπὸ ἔλλειψη ἐγκράτειας δὲν τήρησε τὴν ἐντολὴ τοῦ Κυρίου, καὶ καταδικάσθηκε, νά ἐργάζεται τὴ γῆ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐλήφθη ὁ ἴδιος (τόν ἔλαβε ὁ Θεός) καὶ νά τρώγει μέ πολὺ ἰδρώτα τὸν ἄρτο του. Γι' αὐτὸ ἐμεῖς ἄς ποθήσουμε τὴν ἐγκράτεια, γιὰ νά μὴ θρηνήσουμε ἔξω ἀπὸ τὸν παράδεισο, ὅπως ἐκεῖνος, ἀλλὰ νά μποῦμε μέσα σ' αὐτόν.

Τώρα παρουσιάσθηκε ὁ καιρὸς τὸν ἀρετῶν, καὶ ὁ Κριτῆς εἶναι μπροστά στήν πόρτα, ἄς μὴ σκυθρωπάσουμε· Ἀλλὰ ἐλάτε νηστεύοντας, νά προσφέρουμε δάκρυα, κατάνυξη καὶ ἐλεημοσύνη κρᾶζοντας· ἡμάρτησαμε περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄμμο τῆς θάλασσας. Ἀλλὰ συγχώρησε ὅλους γιὰ ὅλα, Λυτρωτά, γιὰ νά λάβουμε τὸ ἄφθαρτο στεφάνι.

Θεοτοκίον.

<p>Θεοτοκίον. Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν. Ὡιδὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Τιμῆς ἠξίωμαι ἐγὼ ὁ ἄθλιος παρά τοῦ Δεσπότη ἐν τῇ Ἐδέμ, οἴμοι πῶς πεπλάνημαι, καὶ διαβόλω, φθονηθεὶς, ἀπερρίφην τοῦ προσώπου σου! Ἐμὲ θρηνήσατε, Ἀγγέλων τάγματα, Παραδείσου τὰ κάλλη καὶ τῶν φυτῶν, τῶν ἐκεῖ εὐπρέπεια, τὸν πλανηθέντα δυστυχῶς καὶ Θεοῦ ἀποσκιρτήσαντα. Λειμῶν μακάριε, φυτὰ θεόφυτα, Παραδείσου τερπνότης, νῦν ἐπ' ἐμέ δάκρυα σταλάξατε, ἐκ φύλλων ὡσπερ ὀφθαλμῶν, τὸν γυμνόν, καὶ ξένον δόξης Θεοῦ. Οὐκέτι βλέπω σε, οὐκ ἀπολαύω σου, τῆς ἠδίστης καὶ θείας μαρμαρυγῆς, πάντιμε Παράδεισε· γυμνὸς γὰρ ἔρριμαι εἰς γῆν, παροργίσας τὸν Ποιῆσαντα. Θεοτοκίον. Ἁγία Δέσποινα, ἡ διανοίξασα, Παραδείσου</p>		<p>Δέ θά σωπάσουμε ποτέ, Θεοτόκε, νά διηγούμαστε τῇ δύναμὴ σου ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι· διότι ἂν δέν ἦσουν ἐσὺ μπροστά νά πρεσβεύεις, ποιὸς θά μᾶς εἶχε ἀπαλλάξει πού εἶσαι πρώτη νά πρεσβεύεις, ποιὸς θά μᾶς γλύτωνε ἀπὸ τόσους κινδύνους· Καί ποιὸς θά μᾶς ἐφύλαγε μέχρι τώρα ἐλευθέρους· Δέν θά ἀπομακρυνθοῦμε, Κυρία, ἀπὸ σένα· Διότι σῶζεις τοὺς δούλους σου πάντοτε ἀπὸ κάθε εἶδους δεινά. Ὡιδὴ Δ'. (Ἀναστάσιμος). (Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου). Τοῦ Τριωδίου. Κρίθηκα ἄξιος τιμῆς ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἀπὸ σένα τὸν Κύριο στὸν παράδεισο· Ἀλλοίμονο πῶς πλανήθηκα, καὶ ἐπειδὴ φθονήθηκα ἀπὸ τό διάβολο, ἀπορρίφθηκα ἀπὸ τό πρόσωπό σου! Ἐμένα θρηνήσατε τὰ τάγματα τῶν Ἀγγέλων, καὶ τὰ κάλλη τοῦ παραδείσου, καὶ ἡ ὁμορφιά τῶν φυτῶν του, ἐμένα, πού δυστυχῶς πλανήθηκα καὶ ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸν Θεό. Λιβᾶδι μακάριο, φυτὰ φυτεμένα ἀπὸ ν Θεό, ὁμορφιά τοῦ παραδείσου, τώρα σταλάξτε δάκρυα ἀπὸ τὰ φύλλα, σάν ἀπὸ μάτια, γιὰ μένα ν γυμνὸ καὶ ἀποξενωμένο ἀπὸ τῆ δόξα του Θεοῦ. Δέν σέ βλέπω πλέον, δέν ἀπολαμβάνω τὴν πολὺ εὐχάριστη καὶ θεϊκὴ σου λάμψη, πολύτιμε παράδεισε· Διότι ρίχθηκα γυμνὸς στὴ γῆ, ἐπειδὴ ἐξόργισα, Αὐτόν πού μέ ἔπλασε. Θεοτοκίον. Ἁγία Κυρία, πού ἄνοιξες τίς πύλες τοῦ παραδείσου</p>
---	--	---

τὰς πύλας πᾶσι πιστοῖς, ἅς Ἀδὰμ ἀπέκλεισε διὰ παράβασιν ποτέ, πύλας ἐλέους μοι διάνοιξον.

Ωιδὴ Ε΄. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Φθονήσας πάλαι μοι ὁ ἐχθρός, τῆς ἐν Παραδείσῳ εὐτυχοῦς, ἀναστροφῆς ὁ μισάνθρωπος, ὄφρα ἐν εἶδει με ὑπεσκέλισε, καὶ δόξης αἰδίου ξένον με ἔδειξε.

Θρηνῶ καὶ κόπτομαι τὴν ψυχὴν, καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιζητῶ, πλήθη δακρῶν προστίθεσθαι, ὅταν ἀποβλέψω, καὶ καταμάθω μου, τὴν γύμνωσιν ἣν ἔσχον, ἐκ παραβάσεως.

Ἐκ γῆς ἐπλάσθη χειρὶ Θεοῦ, αὖθις δ' ἐπιστρέφειν πρὸς τὴν γῆν, ἐγὼ ὁ ἄθλιος ἤκουσα. Τίς ἐμὲ μὴ κλαύσῃ, τὸν ἀπωσθέντα Θεοῦ, καὶ τῆς Ἐδὲμ τὸν Ἄϊδην ἀνταλλαξάμενον; Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα δόξης σε μυστικόν, πάντες καταγγέλλομεν πιστοί, Θεοκυῆτορ, πανάμωμε ὄθεν δυσωπῶ σε, Ἀγνή, πεσόντα με, νυμφῶνος Παραδείσου, οἰκεῖον ποίησον.

Ωιδὴ ΣΤ΄. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

Στολὴν με ἐνέδυσας, θεοῦφαντον Σωτήρ, ἐν τῇ Ἐδὲμ ὡς εὐσπλαχνος, ἐγὼ δέ σου παρειῶν τὴν ἐντολὴν, πεισθεὶς τῷ ἀλάστορι, καὶ γυμνός

σέ ὅλους τοὺς πιστοὺς, τίς ὅποιες ἔκλεισε ὁ Ἀδὰμ κάποτε ἐξ αἰτίας τῆς παραβάσεως, ἀνοιξέ μου τίς πύλες τοῦ ἐλέους.

Ωιδὴ Ε΄. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου

Ἐπειδὴ φθόνησε παλαιά τὴν εὐτυχισμένην ζωὴν μου στὸν παράδεισο ὁ ἐχθρὸς πού μισεῖ τὸν ἄνθρωπο, μὲ μορφὴν φιδίου μὲ ὑποδούλωσε καὶ μὲ ἀπέξενωσε ἀπὸ τῆν αἰώνια δόξα.

Θρηνῶ καὶ χτυπιέμαι ψυχικά, καὶ ζητῶ, νὰ προστεθοῦν στὰ μάτια μου πλήθη δακρῶν, γιὰ νὰ δῶ καὶ νὰ ἀντιληφθῶ τὴ γύμνωσιν, πού μου ἔγινε ἐξ αἰτίας τῆς παραβάσεως.

Ἀπὸ τῆ γῆ πλάσθηκα μὲ τὸ χεῖρ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἄκουσα, ἐγὼ ὁ ἄθλιος, ὅτι ἐπιστρέφω πάλι στὴ γῆ. Ποιὸς νὰ μὴν κλάψῃ ἐμένα ὁ ὅποιος ἀπομακρύνθηκα ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ ἀντάλλαξα τὸν παράδεισο μὲ τὸν ἄϊδη.

Θεοτοκίον.

Ὅλοι οἱ πιστοὶ σέ κηρύττουμε μυστηριώδη νυφικὸ θάλαμο τῆς δόξης, παναμόλυνη Γεννήτρια τοῦ Θεοῦ· Γι' αὐτὸ σέ ἱκετεύω, Ἀγνή, ἐμένα πού ἔπεσα, κάνε με κάτοικο τοῦ νυφικοῦ θαλάμου τοῦ παραδείσου.

Ωιδὴ ΣΤ΄. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου

Μὲ ἐντυσες, Σωτήρα, μὲ στολὴν ὑφασμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ στὸν παράδεισο ὡς εὐσπλαχνος, ἐγὼ ὅμως περιφρόνησα τὴν ἐντολή σου, γιὰτὶ ἄκουσα τὸν κακοῦργο,

καθωράθην ὁ ταλαίπωρος.

Ψυχὴ παναθλία μου, ἔμακρύνθης ἐκ Θεοῦ, διὰ ἀπροσεξίας σου, Παραδείσου ἐστέρησαι τῆς τρυφῆς, Ἀγγέλων κεχώρισαι, εἰς φθορὰν κατηνέχθης, ὦ τοῦ πτώματος!

Ἐλέησον οἴκτειρον, Παντοκράτορ ὁ Θεός, τῶν σῶν χειρῶν τὸ ποίημα, μὴ παρίδης με δέομαι Ἀγαθέ, τὸν ἀποχωρίσαντα, ἔμαυτὸν τῆς χορείας τῶν Ἀγγέλων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία Θεόκλητε, ἡ Κυρία τοῦ παντός, ὡς τετοκυῖα Κύριον, Βασιλέα τῶν ὅλων καὶ Λυτρωτὴν, αἰχμάλωτον ὄντα με, Παραδείσου τῆς δόξης ἀνακάλεσαι.

Μικρὰ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 38).

Κοντάκιον.

Τῆς σοφίας ὁδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καὶ πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον, συνέτισον τὴν καρδίαν μου, Δέσποτα. Σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ τοῦ Πατρὸς Λόγος· ἰδοὺ γὰρ τὰ χεῖλη μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ κράζειν σοι Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Ὁ Οἶκος.

Ἐκάθισεν Ἀδὰμ τότε, καὶ ἔκλαυσεν ἀπέναντι τῆς τρυφῆς τοῦ Παραδείσου, χερσὶ τύπτων τὰς ὄψεις, καὶ ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Ἰδὼν Ἀδὰμ τὸν Ἄγγελον, ὠθήσαντα, καὶ

καὶ φάνηκα γυμνός ὁ ταλαίπωρος.

Πανάθλια ψυχὴ μου, ἀπομακρύνθηκες ἀπὸ τὸν Θεό ἐξ αἰτίας τῆς ἀπροσεξίας σου· Στερήθηκες τὴν ἀπόλαυση· Ἔχεις χωρισθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους· Ἐπεσεσ στὴ φθορά· ὦ τί πτώση!

Ἐλέησε, λυπήσου, Παντοκράτορα Θεέ, τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, μὴ μέ παραβλέψεις, παρακαλῶ, Ἀγαθέ, ἐμένα πού χώρισα τὸν ἑαυτό μου ἀπὸ τὴ συντροφιά τῶν Ἀγγέλων σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία ἐκλεγμένη (διαλεχτὴ) ἀπὸ τὸ Θεό, ἐσὺ ἡ Κυρία τοῦ παντός, ἐπειδὴ γέννησες τὸν Κύριο, τὸν Βασιλέα τῶν ὅλων καὶ Λυτρωτὴ, ἐμένα, πού εἶμαι αἰχμάλωτος, ξανακάλεσέ με στὴ δόξα τοῦ παραδείσου.

Μικρὴ Συναπτὴ.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 38).

Κοντάκιο.

Ὁδηγέ τῆς σοφίας, χορηγέ τῆς φρονήσεως, πού εἶσαι ἐκπαιδευτὴς τῶν ἄμυαλων καὶ ὑπερασπιστὴς τῶν φτωχῶν· Στήριξε τὴν καρδιά μου, δός της σύνεση· Κύριε, Ἐσὺ δίνε μοι λόγο ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς· Διότι νά, δέ θά ἐμποδίσω τὰ χεῖλη μου ἀπὸ τὸ νά φωνάζουν· Ἐλεῆμον, ἐλέησέ με ἐμένα πού ἔπεσα.

Οἶκος.

Κάθισε τότε ὁ Ἀδὰμ καὶ ἔκλαψε ἀπέναντι ἀπὸ τὸν παράδεισο τῆς ἀπολαύσεως χτυπώντας μέ τὰ χεῖρια τὸ πρόσωπο καὶ ἔλεγε· Ἐλεῆμον, ἐλέησε ἐμένα πού ἔπεσα.

Ὅταν εἶδε ὁ Ἀδὰμ τὸν Ἄγγελο, πού ἔσπρωξε καὶ

κλείσαντα τὴν τοῦ Θεοῦ κήπου θύραν,
ἀνεστέναξε μέγα, καὶ ἔλεγεν· Ἐλεῆμον, ἐλέησόν
με τὸν παραπεσόντα.

Συνάλγησον Παράδεισε, τῷ κτήτορι
πτωχεύσαντι, καὶ τῷ ἤχῳ σου τῶν φύλλων,
ικέτευσον τὸν Πλάστην, μὴ κλείσῃ σε. Ἐλεῆμον,
ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα.

Παράδεισε πανάρετε, πανάγιε, πανόλβιε, ὁ δι'
Ἀδὰμ πεφυτευμένος, καὶ διὰ τὴν Εὐὰν
κεκλεισμένος, ἰκέτευσον Θεὸν διὰ τὸν
παραπεσόντα. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν
παραπεσόντα.

Συναξάριον).

(Τοῦ Μηναιίου καὶ εἶτα τό παρόν).

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἀνάμνησιν ποιούμεθα τῆς
ἀπὸ τοῦ Παραδείσου τῆς τροφῆς ἐξορίας τοῦ
Πρωτοπλάστου Ἀδάμ.

Στίχοι. Κόσμος γενάρχαις πικρὰ
συνθρηνησάτω· Βρώσει γλυκεία, συμπεσῶν
πεπτωκόσι.

Τῇ ἀφάτῳ σου εὐσπλαχνία, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, τῆς τροφῆς τοῦ Παραδείσου ἡμᾶς
καταξίωσον, καὶ ἐλέησον, ὡς ὁ μόνος
φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Κατάβασίαι.

(Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Σελ. 11-12).

Ἰδιὴ Ζ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου.

ἔκλεισε τὴ θύρα τοῦ Θεϊκοῦ κήπου, ἀναστέναξε δυνατὰ
καὶ ἔλεγε· Ἐλεῆμον, ἐλέησε ἐμένα πού ἔπεσα.

Δεῖξε συμπόνια, παράδεισε, στὸν κάτοχό σου πού
πτώχευσε, καί μέ τόν ἤχο τῶν φύλλων σου ἰκέτεψε τόν
Πλάστη, νά μὴ σέ κλείσει. Ἐλεῆμον ἐλέησε ἐμένα πού
ἔπεσα.

Παράδεισε, πού εἶσαι γεμᾶτος μέ ἀρετές, πανάγιος,
πανευτυχής, πού φυτεύθηκες γιὰ χάρη τοῦ Ἀδάμ, ἀλλὰ
κλείσθηκες ἐξ αἰτίας τῆς Εὐὰς, ἰκέτεψε τό Θεό γιὰ μένα,
πού ἔπεσα. Ἐλεῆμον, ἐλέησε ἐμένα, πού ἔπεσα.

Συναξάριο.

(Τοῦ Μηναιίου καὶ ἔπειτα τό ἐξῆς:).

Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα ἐπιτελοῦμε ἀνάμνηση τῆς
ἐξορίας τοῦ Πρωτοπλάστου Ἀδάμ ἀπὸ τὸν παράδεισο
τῆς ἀπολαύσεως.

Ὁ κόσμος ἅς θρηνήσει πικρὰ μαζί μέ τοὺς ἀρχηγούς
τοῦ γένους μας, γιατί ἔπεσε μαζί μέ ἐκείνους πού
ἔπεσαν ἐξ αἰτίας τῆς γλυκιᾶς τροφῆς.

Μέ τὴν ἄφατη (ἀνέκφραστη) σου εὐσπλαχνία, Χρι-
στέ Θεέ μας, κάνε μας ἀξιούς τῆς ἀπολαύσεως τοῦ πα-
ραδείσου, καὶ ἐλέησέ μας, ὡς ὁ μόνος φιλόανθρωπος,
Ἀμήν.

Καταβασίεις.

(Τελώνου καὶ Φαρισαίου. Σελ. 11-12).

Ἰδιὴ Ζ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου

Ὁ δεσπόζων τῶν αἰῶνων πάντων Κύριος, ὁ πλάσας με βουλήματι σῶ, φθονηθέντα με, τῶ δολίῳ δράκοντι ποτέ, καὶ σέ παροργίσαντα Σωτήρ, μὴ ὑπερίδης ὁ Θεός, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Τὰ τοῦ αἴσχους περικείμενος ἐνδύματα, οἴμοι! ἀντὶ στολῆς φωταυγοῦς, ἀποκλαίομαι τὴν ἐμὴν ἀπώλειαν, Σωτήρ, καὶ πίστει βοῶ σοι, Ἀγαθέ· Μὴ ὑπερίδης, ὁ Θεός, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Ἐτραυματίσεν ὁ ὄφις ὁ παμπόνηρος, ὅλην μου τὴν ψυχὴν φθονερῶς, Παραδείσου δὲ τῆς τρυφῆς, ἐξόριστον ποιεῖ, ἀλλ' ὦ εὐσυμπάθητε, Σωτήρ, μὴ ὑπερίδης ὡς Θεός, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Θεοτοκίον.

Τὴν ἱκέσιόν μου δέησιν, Πανάμωμε, πρόσδεξαι συμπαθεία τῇ σῇ, καὶ συγχώρησιν τῶν πταισμάτων, δίδου μοι Ἀγνή, ἐν θρήνοις βοῶντι ἐκτενῶς· Μὴ ὑπερίδης Ἀγαθή, ἀλλ' ἀνακάλεσαί με.

Ωιδὴ Η'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου

Δωρεαῖς πολυτρόποις πάλαι τετίμηκας, τῶν χειρῶν σου τὸ ἔργον, μόνε φιλάνθρωπε· δράκων δὲ δεινὸς συριγμῶ ἐδελέασεν, οἴμοι! τῶν προσόντων, καλῶν ἀπογυμνώσας.

Ἵνα τί συμβουλίας πικρᾶς ἀκήκοας, καὶ τῆς

Ἐσὺ ὁ Κύριος, πού κυριαρχεῖς σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες, πού μέ ἔπλασες μέ τῆ θέλησή σου, ἐμένα πού μέ ζήλεψε κάποτε ὁ δόλιος δράκοντας καὶ σέ ἐξόργισα, Σωτήρα, μὴ μέ παραβλέψεις, Θεέ μου, ἀλλὰ κάλεσέ με πίσω.

Ντυμένος μέ τὰ ἐνδύματα τῆς ντροπῆς, ἀλλοίμονο! ἀντὶ φωτεινῆς στολῆς, κλαίω τὴν καταστροφή μου, Σωτήρα· Μὴ μέ παραβλέψεις, Θεέ μου, ἀλλὰ κάλεσέ με πίσω.

Τό παμπόνηρο φίδι ἐτραυματίσε ὀλοκληρωτικά τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ φθόνου, καὶ μέ ἐξόρισε ἀπὸ τὸν παράδεισο τῆς ἀπολαύσεως· Ἀλλὰ πολυεύσπλαχνε Σωτήρα, μὴ μέ παραβλέψεις ὡς Θεός, ἀλλὰ ἀνακάλεσέ με.

Θεοτοκίον

Τὴν ἱκετευτικὴ μου δέηση, Παναμόλυντη, δέξου τὴν μέ τῆ δική σου συμπάθεια, καὶ δῶσε συγχώρηση τῶν πταισμάτων, Ἀγνή, σ' ἐμένα πού φωνάζω μέ ἐπιμονή· Μὴ με παραβλέψεις, Ἀγαθή, ἀλλὰ ξανακάλεσέ με πίσω.

Ωιδὴ Η'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου

Μέ πολλῶν εἰδῶν δωρεές ἐτίμησες παλαιά τό ἔργο τῶν χειρῶν σου, τὸν ἄνθρωπο, μόνε φιλάνθρωπε· Ὁ φοβερὸς δράκοντας ὅμως μέ τό σφύριγμά του μέ ἐξαπάτησε, ἀλλοίμονο! ἀπογυμνώνοντάς μέ ἀπὸ τὰ καλά πού ὑπῆρχαν σ' ἐμένα.

Γιατί ἄκουσες τὴν πικρὴ συμβουλή καὶ παράκουσες

θείας ἐγένου ψήφου παρήκοος; οἴμοι ταπεινή ψυχὴ, Θεὸν λυπήσασα, ὃν ἀεὶ δοξάζειν, ἐτάχθης σὺν Ἀγγέλοις.

Ἐρπετῶν καὶ θηρίων δεσπότης γέγονας, ἔρπετῶ ψυχοφθόρω, πῶς προσωμίλησας, σύμβουλον λαβὼν, ὡς εὐθὴ τὸν ἀλάστορα; ὦ τῆς σῆς ἀπάτης, ψυχὴ μου παναθλία!

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον σκηνήν σε Θεοῦ σαρκώσεως, ἀνυμνοῦμεν Μαρία Θεοχαρίτωτε· ὅθεν με δεινῶς σκοτισθέντα τοῖς πάθεσι, λάμψον φῶς ἐλέους, ἐλπίς ἀπηλπισμένων.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου

Γλυκὺς εἰς γεῦσιν καρπὸς τῆς γνώσεως, ἐν τῇ Ἐδέμ ἐφάνη μοι, πλησθέντι τῆς βρώσεως, εἰς χολὴν δὲ γέγονε τὸ τέλος αὐτῆς, οἴμοι, ψυχὴ ἀθλία! πῶς ἀκρασία σε, τῆς τοῦ Παραδείσου ἐστίας, ξένην πεποίηκε;

Θεὲ τῶν ὅλων, ἐλέους Κύριε, εἰς τὴν ἐμὴν ταπείνωσιν, εὐσπλάγχχνως ἐπίβλεψον, καὶ μὴ πόρρω πέμψης με τῆς θείας Ἐδέμ, ὅπως βλέπων τὰ κάλλη· ὅθεν ἐκπέπτωκα, σπεύσω πάλιν θρήνοις, προσλαβεῖν ἅπερ ἀπώλεσα.

Θρηνῶ, στενάζω, καὶ ἀποδύρομαι, τὰ Χερουβὶμ φλογίνη τῇ ῥομφαίᾳ θεώμενος, τῆς Ἐδέμ τὴν εἴσοδον φυλάττειν ταχθέν, παῖσι

τῇ θεϊκῇ ἐντολῇ; Ἀλλοίμονο! ταπεινὴ μου ψυχὴ, πού λύπησες τὸν Θεό· τὸν ὅποιο διατάχθηκες νὰ τὸν δοξάζεις πάντοτε μαζί μέ τούς Ἀγγέλους.

Ἐγίνες κύριος τῶν ἔρπετῶν καὶ τῶν θηρίων· Πῶς συνομίλησες μέ τό ψυχοφθόρο ἔρπετό καί πῆρες σάν εἰλικρινῆ σύμβουλο τὸν κακοῦργο; Ὡ στήν ἐξεπάτησή σου, πανάθλια ψυχὴ μου!

Θεοτοκίο.

Σέ ὑμνοῦμε, Μαρία χαριτωμένη ἀπό τὸν Θεό, σάν φωτοφόρα σκηνή τῆς σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ· γί' αὐτό, ἐλπίδα ἀπελπισμένων, σ' ἐμένα πού σκοτίσθηκα ἀπό τὰ πάθη, λάμψε τό φῶς τοῦ ἐλέους.

Τιμιωτέρα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 39-40).

Ωιδὴ Θ'. (Ἀναστάσιμος).

(Σταυροαναστάσιμος). (Τῆς Θεοτόκου).

Τοῦ Τριωδίου

Γλυκός στή γεύση μου φάνηκε ὁ καρπὸς τῆς γνώσεως στὸν παράδεισο, ὅταν χόρτασα τρώγοντάς τον· Μεταβλήθηκε ὁμως σέ χολή στό τέλος· Ἀλλοίμονο, ἄθλια ψυχὴ μου! Πῶς ἡ ἔλλειψη ἐγκράτειας σέ ἀποξένωσε ἀπό τὴν κατοικία τοῦ παραδείσου;

Θεὲ τῶν ὅλων, Κύριε τοῦ ἐλέους, ρίξε σπλαχνικό βλέμμα σ' ἐμένα τὸν ταπεινό, καὶ μὴ μέ στείλεις μακριὰ ἀπό τό θεϊκό παράδεισο· Ὡστε βλέποντας τὰ κάλλη ἀπό τὰ ὅποια ξέπεσα, νὰ τρέξω μέ θρήνους, νὰ πάρω πάλι, ὅσα ἔχασα.

Θρηνῶ, στενάζω καὶ χτυπιέμαι βλέποντας τὰ Χερουβὶμ νὰ ἔχουν διαταχθεῖ, νὰ φυλάγουν μέ τό πύρινο σπαθὶ τὴν εἴσοδο τοῦ παραδείσου, πού εἶναι

παραβάταις, οἴμοι! ἀπρόσιτον· εἰμὴ σὺ ἀκώλυτον
Σωτήρ, ταύτην ποιήσεις μοι.

Θαρρῶ τῷ πλήθει, τῷ τοῦ ἐλέους σου, Χριστέ
Σωτήρ, καὶ θείας ἐκ πλευρᾶς σου τῷ Αἵματι, δι' οὗ
καθηγίασας τὴν φύσιν βροτῶν, ἤνοιξας δὲ τὰς
πύλας, τοῖς σοὶ λατρεύουσι, τὰς τοῦ Παραδείσου
Ἀγαθέ, τὰς πρὶν κλεισθείσας Ἀδάμ.

Θεοτοκίον.

Ζωῆς ἢ πύλη ἢ ἀδιόδευτος, ἢ νοητὴ Παρθένε
Θεοτόκε ἀνύμφευτε, Παραδείσου πύλας μοι
κλεισθείσας τὸ πρὶν, ἄνοιξον σαῖς πρεσβείαις,
ὅπως δοξάζω σε, τὴν μετὰ Θεόν μου βοηθόν, καὶ
κραταίαν προσφυγὴν.

(Συλλειτουργ. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια. (Τὸ Ἀναστάσιμον Ἑωθινόν).

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου.

Τῆς ἐντολῆς σου Κύριε, παρήκουσα ὁ ἄθλιος,
καὶ γυμνωθεὶς τῆς σῆς δόξης, αἰσχύνῃς
πέπλησμαι, οἴμοι! καὶ τῆς τρυφῆς ἐκβέβλημαι,
τοῦ Παραδείσου εὐσπλαγχνε. Ἐλεῆμον, ἐλέησον,
τὸν στερηθέντα δικαίως, τῆς ἀγαθότητος τῆς σῆς.

Ἀποικισθέντας Κύριε, Παραδείσου τὸ
πρῶτον, διὰ τῆς ξύλου βρώσεως, ἀντεισήγαγες
πάλιν, διὰ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους, σοῦ Σωτήρ
καὶ Θεέ μου, δι' οὗ ἡμᾶς ὀχύρωσον, τὴν Νηστείαν
πληρῶσαι, ἀγνοπρεπῶς, καὶ τὴν θεῖαν Ἐγερσιν
προσκυνησαι, τὸ Πάσχα τὸ σωτήριον, σὲ
Τεκούσης πρεσβείαις.

ἀπαγορευμένη ἀλλοίμοιο, σὲ ὅλους τοὺς παραβάτες! ἂν
δὲν τὴν κάνεις ἀνεμπόδιση σ' ἐμένα Ἐσύ, Σωτήρα.

Ἐχω θάρρος στό πληθος τοῦ ἐλέους σου, Χριστέ
Σωτήρα, καὶ στό αἷμα τῆς θεϊκῆς πλευρᾶς σου· Μέ τό
ὄποιο καθαγίασες τὴ φύση τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄνοιξες,
γιά ὅσους σέ λατρεύουν, τίς πύλες τοῦ παραδείσου,
Ἀγαθέ, πού κλείσθηκαν προηγουμένως γιά τόν Ἀδάμ.

Θεοτοκίο.

Ἐσύ ἢ πνευματικὴ πύλη τῆς Ζωῆς, ἢ ἀδιάβατη,
Παρθένε Θεοτόκε ἀνύμφευτη, τίς πύλες τοῦ παραδεί-
σου, πού κλείσθηκαν γιά μένα προηγουμένως, ἄνοιξέ
τίς μέ τίς πρεσβεῖες σου, γιά νά δοξάζω ἐσένα πού εἶσαι
βοηθός μου μετὰ τόν Θεό καὶ ἰσχυρό καταφύγιο.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40).

Ἐξαποστειλάρια. (Ἀναστάσιμο Ἑωθινό).

(Οκτώηχος. Σελ. 203-213).

Τοῦ Τριωδίου.

Κύριε, παράκουσα τὴν ἐντολή σου ὁ ἄθλιος· Καί
ἀφοῦ γυμνώθηκα ἀπὸ τῆ δικῆ σου δόξα γέμισα,
ἀλλοίμοιο, ἀπὸ ντροπῆ! Καὶ βγῆκα, εὐσπλαχνε, ἀπὸ
τὴν ἀπόλαυση τοῦ παραδείσου. Ἐλεῆμον, ἐλέησε ἐμένα,
πού στερήθηκα δικαίως τῆ δικῆ σου ἀγάπη, Εὐσπλαχνε.

Ἐμᾶς πού ἐξορισθήκαμε ἀρχικά ἀπὸ τόν παράδεισο,
Κύριε, μέ τὴ βρώση (τό φάγωμα) τοῦ καρποῦ, μᾶς ξα-
ναέβαλες πάλι μέσα μέ τό Σταυρό καὶ τό πάθος σου,
Σωτήρα καὶ Θεέ μου· Μέ τόν ὄποιο ὀχύρωσέ μας, νά
ἐκπληρώσουμε τὴ νηστεία, μέ ἀγνότητα, καὶ νά προ-
σκυνησουμε τὴν ἀγία Ἀνάσταση, τό σωτήριο Πάσχα, μέ
τίς πρεσβεῖες αὐτῆς πού σ' ἐγέννησε.

<p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα). Τοῦ Τριωδίου. Οἶμοι! ὁ Ἀδάμ, ἐν θρήνῳ κέκραγεν, ὅτι ὄφιν καὶ γυνή, θεϊκῆς παρουσίας με ἔξωσαν, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς ξύλου βρῶσις ἠλλοτρίωσεν. Οἶμοι! οὐ φέρω λοιπόν τὸ ὄνειδος, ὁ ποτὲ βασιλεὺς τῶν ἐπιγείων πάντων κτισμάτων Θεοῦ, νῦν αἰχμάλωτος ὤφθην, ὑπὸ μιᾶς ἀθέσμου συμβουλῆς, καὶ ὁ ποτὲ δόξαν ἀθανασίας ἠμφιεσμένος, τῆς νεκρώσεως τὴν δοράν, ὡς θνητὸς ἐλεεινῶς περιφέρω. Οἶμοι! τίνα τῶν θρήνων συνεργάτην ποιήσομαι; Ἀλλὰ σὺ Φιλάνθρωπε, ὁ ἐκ γῆς δημιουργήσας με, εὐσπλαχνίαν φορέσας, τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, ἀνακάλεσαι καὶ σῶσόν με.</p> <p>Τὸ στάδιον τῶν ἀρετῶν ἠνέφκται, οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι εἰσέλθετε, ἀναζωσάμενοι τὸν καλὸν τῆς Νηστείας ἀγῶνα· οἱ γὰρ νομίμως ἀθλοῦντες, δικαίως στεφανοῦνται, καὶ ἀναλαβόντες τὴν πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, τῷ ἐχθρῷ ἀντιμαχησώμεθα, ὡς τεῖχος ἄρρηκτον κατέχοντες τὴν Πίστιν, καὶ ὡς θώρακα τὴν προσευχήν, καὶ περικεφαλαίαν τὴν ἐλεημοσύνην, ἀντὶ μαχαίρας τὴν νηστείαν, ἣτις ἐκτέμνει ἀπὸ καρδίας πᾶσαν κακίαν. Ὁ ποιῶν ταῦτα, τὸν ἀληθινὸν κομίζεται στέφανον, παρὰ τοῦ</p>		<p>Αἶνοι. Στίχοι. (Συλλειτουργικό. Σελ. 40-42,-43). Τροπάρια. (Τά Ἀναστάσιμα). Τοῦ Τριωδίου. Ἀλλοίμονο! φώναζε ὁ Ἀδάμ μέ θρήνο, διότι τό φίδι καί ἡ γυναίκα μέ ἐξώρισαν ἀπό τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ, καί τό φάγωμα τοῦ καρποῦ μέ ἀπεξένωσε ἀπό τήν ἀπόλαυση τοῦ παραδείσου. Ἀλλοίμονο! Δέν ὑποφέρω λοιπόν τή ντροπή· Ἐγώ ὁ κάποτε βασιλιάς ὄλων τῶν ἐπιγείων κτισμάτων τοῦ Θεοῦ, τώρα φάνηκα αἰχμάλωτος ἐξ αἰτίας μιᾶς παράνομης συμβουλῆς· Καί ἐγώ πού κάποτε ἤμουν ντυμένος μέ δόξα ἀθανασίας, τώρα ὡς ἐλεεινός θνητός περιφέρω τό δέρμα τῆς νεκρώσεως (τό θνητό σῶμα). Ἀλλοίμονο! Ποιόν ἀπό τοὺς θρήνους, νά κάνω συνεργάτη; Ἀλλά Ἐσύ, Φιλάνθρωπε, πού μέ ἐδημιούργησες ἀπό τή γῆ, ντυμένος μέ εὐσπλαχνία, ἀνακάλεσέ με ἀπό τή σκλαβιά τοῦ ἐχθροῦ καί σῶσε με.</p> <p>Τό στάδιο τῶν ἀρετῶν εἶναι ἀνοιχτό, ὅσοι θέλετε νά ἀθλήσετε, μπῆτε, ἀφοῦ ζωσθεῖτε μέ τόν ὠραῖο ἀγῶνα τῆς νηστείας· Διότι αὐτοί πού ἀγωνίζονται νόμιμα δικαιολογημένα στεφανώνονται· Καί ἀφοῦ ἀναλάβουμε τήν πανοπλία τοῦ Σταυροῦ, ἄς πολεμήσουμε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, κατέχοντας σάν τεῖχος, πού δέ ραγίζει τήν πίστη, καί ὡς θώρακα τήν προσευχή, καί ὡς περικεφαλαία τήν ἐλεημοσύνη· Ἀντί γιά σπαθί, τή νηστεία, ἡ ὁποία ἀποκόπτει ἀπό τήν καρδιά κάθε κακία. Ὅποιος κάνει αὐτά, παίρνει τό ἀληθινό στέφανι ἐκ μέρους τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ κατὰ τήν ἡμέρα τῆς κρίσεως.</p>
--	--	--

Παμβασιλέως Χριστοῦ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Κρίσεως.

Ἀδὰμ τοῦ Παραδείσου διώκεται, τροφῆς μεταλαβὼν ὡς παρήκοος, Μωσῆς θεόπτης ἐχρημάτισε, νηστεία τὰ ὄμματα, τῆς ψυχῆς καθηράμενος. Διὸ τοῦ Παραδείσου οἰκήτορες γενέσθαι ἐπιποθοῦντες, ἀπαλλαγῶμεν τῆς ἀλυσιτελοῦς τρυφῆς, καὶ Θεὸν καθορᾶν ἐφιέμενοι, Μωσαϊκῶς τὴν τετράδα, τῆς δεκάδος νηστεύσωμεν, προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, εἰλικρινῶς προσκαρτεροῦντες, κατευνάσωμεν τῆς ψυχῆς τὰ παθήματα, ἀποσοβήσωμεν τῆς σαρκὸς τὰ οἰδήματα, κοῦφοι πρὸς τὴν ἄνω πορείαν μετώμεν, ὅπου αἱ τῶν Ἀγγέλων χορεῖαι, ἀσιγήτοις φωναῖς τὴν ἀδιαίρετον ἀνυμνοῦσι Τριάδα, καθορᾶσαι τὸ ἀμήχανον κάλλος, καὶ δεσποτικόν. Ἐκεῖ ἀξίωσον ἡμᾶς, Υἱὲ Θεοῦ ζωοδότα, τοὺς ἐπὶ σοὶ πεποιθότας, συγχορεῦσαι ταῖς τῶν Ἀγγέλων στρατιαῖς, ταῖς τῆς τεκούσης σε Μητρὸς Χριστέ πρεσβείαις, καὶ Ἀποστόλων, καὶ τῶν Μαρτύρων καὶ πάντων τῶν Ἁγίων.

Δόξα...

Ἐφθασε καιρὸς, ἡ τῶν πνευματικῶν ἀγώνων ἀρχή, ἡ κατὰ τῶν δαιμόνων νίκη, ἡ πάνοπλος ἐγκράτεια, ἡ τῶν Ἀγγέλων εὐπρέπεια, ἡ πρὸς Θεὸν παρησία· δι' αὐτῆς γὰρ Μωυσῆς, γέγονε τῶ Κτίστη συνόμιλος, καὶ φωνὴν ἀοράτως, ἐν ταῖς ἀκοαῖς ὑπεδέξατο· Κύριε, δι' αὐτῆς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς, προσκυνῆσαί σου τὰ Πάθη καὶ τὴν ἁγίαν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Ὁ Ἀδὰμ διώχεται ἀπὸ τὸν παράδεισο, ἐπειδὴ ἔλαβε τροφή σὰν ἀνυπάκουος· Ὁ Μωυσῆς εἶδε τὸν Θεό, ἐπειδὴ καθάρισε τὰ μάτια τῆς ψυχῆς με νηστεία· Γί' αὐτό, ἂν ἐπιθυμοῦμε νά γίνουμε κάτοικοι τοῦ παραδείσου, ἄς ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τὴν ἀνώφελη καλοπέραση, καὶ ἂν ποθοῦμε νά βλέπουμε τὸν Θεό, ἄς νηστεύουμε σὰν τὸ Μωυσῆ τίς σαράντα ἡμέρες· Ἐπιμένοντας καρτερικά στήν προσευχή καὶ στή δέηση με εἰλικρίνεια, ἄς καταπραῦνομε τὰ πάθη τῆς ψυχῆς, ἄς ἐξουδετερώσουμε τὰ πνευματικά ἀποστήματα τῆς σάρκα· Ἄς προχωροῦμε ἀνάλαφροι πρὸς τὴν ἄνω πορεία, ὅπου τὰ πλήθη τῶν Ἀγγέλων με ἀκατάπαυστες φωνές ἀνυμνοῦν τὴν ἀδιαίρετη Τριάδα βλέποντας τὸ ἄπειρο καὶ θεϊκό κάλλος. Ἐκεῖ, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ, πού δίνεις ζωή, ἀξίωσε ἐμᾶς, πού πιστεύουμε σ' ἐσένα, νά πανηγυρίζουμε μαζί με τίς στρατιές τῶν Ἀγγέλων, με τίς πρεσβείες, Χριστέ, τῆς Μητέρας πού σ' ἐγέννησε καὶ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Μαρτύρων καὶ ὅλων τῶν Ἁγίων.

Δόξα ...

Ἐφθασε ὁ καιρὸς, ἡ ἀρχή τῶν πνευματικῶν ἀγώνων, ἡ νίκη κατὰ τῶν δαιμόνων, ἡ πάνοπλη ἐγκράτεια, πού εἶναι ἡ ὁμορφιά τῶν Ἀγγέλων, τὸ θάρρος πρὸς τὸ Θεό· Διότι με αὐτὴν ὁ Μωυσῆς ἦλθε σέ στενή ἐπικοινωνία με τὸν Κτίστη, καὶ ὑποδέχθηκε στὰ αὐτιά του φωνή κατὰ τρόπο ἀόρατο. Κύριε, με αὐτὴν (τὴ νηστεία) ἀξίωσε κι ἐμᾶς, νά προσκυνήσουμε τὰ πάθη σου καὶ τὴν ἁγία Ἀνάσταση, ὡς φιλάνθρωπος.

<p>Καί νῦν... Θεοτοκίο. Ὑπερευλογημένη ...». (Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44). Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τό Ἀναστάσιμον. Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιον. Τοῦ Τριωδίου. Τῆς σοφίας ὀδηγέ, φρονήσεως χορηγέ, τῶν ἀφρόνων παιδευτά, καί πτωχῶν ὑπερασπιστά, στήριξον, συνέτισον τήν καρδίαν μου, Δέσποτα. Σὺ δίδου μοι λόγον, ὁ τοῦ Πατρὸς Λόγος· ἰδοὺ γὰρ τὰ χεῖλη μου, οὐ μὴ κωλύσω ἐν τῷ κρᾶζειν σοι Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με τὸν παραπεσόντα. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ῥωμαίους. (ΙΓ'. 11,- ΙΔ'. 4). Ἀδελφοί, νῦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία, ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. Ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. Ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καί ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσημῶνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν</p>		<p>Καί νῦν... Θεοτοκίο. «Ὑπερευλογημένη. . . ». (Συλλειτουργικό. Σελ. 43-44). Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. Σελ. 44-45). ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Τυπικά. Μακαρισμοί. (Συλλειτουργικό. Σελ. 51-52-53). Ἀντίφωνα. (Συλλειτουργικό. Σελ. 53-54,-56). Ἀπολυτίκια. Τό Ἀναστάσιμο. Τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ. Κοντάκιο. Τοῦ Τριωδίου. Ὅδηγέ τῆς σοφίας, χορηγέ τῆς φρονήσεως, πού εἶσαι ἐκπαιδευτῆς τῶν ἄμυαλων καὶ ὑπερασπιστῆς τῶν φτωχῶν· Στήριξε τήν καρδιά μου, δός της σύνεση· Κύριε, Ἐσύ δίνε μου λόγο ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς· Διότι νά, δέ θά ἐμποδίσω τὰ χεῖλη μου ἀπό τό νά φωνάζουν· Ἐλεῆμον, ἐλέησέ με ἐμένα πού ἔπεσα. Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πρὸς Ῥωμαίους. (ΙΓ'. 11,- ΙΔ'. 4). Ἀδελφοί, τώρα εἶναι πλησιαίστερα σ' ἐμᾶς ἡ σωτηρία (ἡ δευτέρα παρουσία) ἀπό ὅταν γίναμε χριστιανοί. Ἡ νύχτα (ἡ παροῦσα ζωή) προχώρησε, καί ἡ ἡμέρα (ἡ μέλλουσα ζωή) πλησίασε. Ἄς ἀποθέσουμε τὰ ἔργα τοῦ σκότους (τά κακά), καί ἄς ντυθοῦμε σάν ροῦχα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός (τῆς ἀρετῆς)· Σάν σέ ἡμέρα ἄς περιπατήσουμε μέ εὐπρέπεια, ὄχι μέ ἄσεμνα φαγοπότια καί μέ μέ-</p>
--	--	--

Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιῆσθε εἰς ἐπιθυμίαν. Τὸν δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν. Ὅς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα. Ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει. Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενεῖτω, καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· Ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο. Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ Κυρίῳ στήκει, ἢ πίπτει· σταθήσεται δέ· δυνατὸς γὰρ ἐστὶν ὁ Θεός, στήσασαι αὐτόν.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΣΤ'. 14-21).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ἐὰν ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ὑμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος· ἐὰν δὲ μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν. Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποὶ, ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσιν τὸν μισθὸν αὐτῶν. Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι, ὅπως μὴ φανῆς τοῖς

θεοῖς, οὔτε μὲ ἀισχροτήτες καὶ ἀνηθικότητες, οὔτε μὲ φιλονικίες καὶ ζηλοτυπίες, ἀλλὰ φορέσθε σάν ἔνδυμα τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, καὶ μὴ φροντίζετε γιὰ τὴ σάρκα, γιὰ νὰ πραγματοποιεῖτε τίς ἐπιθυμίες σας. Ἐκεῖνον πού εἶναι ἀσθενὴς στήν πίστη, νὰ τόν δέχεσθε μὲ καλωσύνη, χωρὶς νὰ ἐπικρίνετε συζητῶνας μεταξύ σας τίς ιδέες του. Ἄλλος πιστεύει, ὅτι μπορεῖ νὰ τρώγει ὅλα τὰ φαγητά· Ἄλλος ὅμως πού εἶναι ἀδύνατος στήν πίστη, τρώγει λάχανα, ἐπειδὴ φοβᾶται μὴ μολυνθεῖ ἀπὸ τὰ ἄλλα φαγητά. Αὐτὸς πού τρώγει, ἄς μὴν περιφρονεῖ αὐτόν πού δέν τρώγει, καὶ αὐτὸς πού δέν τρώγει, ἄς μὴν κρίνει αὐτόν πού τρώγει· Ὁ Θεὸς τόν δέχθηκε στήν Ἐκκλησία του. Ποιὸς εἶσαι ἐσύ πού κρίνεις ξένο δοῦλο; Γιὰ τὸν Κύριο του λοιπὸν στέκεται ἢ πέφτει πνευματικά. Καὶ θὰ σταθεῖ στερεὸς στήν πίστη. Διότι ὁ Θεὸς ἔχει τὴ δύναμη, νὰ τόν σηκώσει καὶ νὰ τόν κρατήσει στερεό.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (ΣΤ'. 14-21)

Εἶπε ὁ Κύριος· Ἐὰν συγχωρήσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ παραπτώματά τους, θὰ συγχωρήσει κι ἐσᾶς ὁ Πατέρας σας ὁ οὐράνιος· Ἐὰν ὅμως δέν συγχωρήσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ παραπτώματά τους, οὔτε ὁ Πατέρας σας θὰ συγχωρήσει τὰ παραπτώματά σας. Καὶ ὅταν νηστεύετε, μὴ γίνεσθε ὅπως οἱ ὑποκριτὲς σκυθρωποὶ (κατσούφηδες)· Διότι ἀλλοιώνουν τὰ πρόσωπά τους, γιὰ νὰ φαίνονται στοὺς ἀνθρώπους, ὅτι νηστεύουν· Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι ἔχουν λάβει τὸ μισθὸ τους. Ἐσὺ ὅμως, ὅταν νηστεύεις ἄλειψε (περιποιήσου) τὰ κεφάλι σου καὶ νίψε τὸ πρόσωπό σου, γιὰ νὰ μὴ φανεῖς στοὺς ἀνθρώπους,

ἀνθρώποις νηστεύων ἀλλὰ τῷ Πατρὶ σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ Πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσιν καὶ κλέπτουσιν· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σῆς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γὰρ ἔστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδιά ὑμῶν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ
ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Στιχηρά τοῦ ἤχου. (Τρία).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἐγρατεία τὴν σάρκα, ταπεινώσαι πάντες σπουδάσωμεν, τὸ θεῖον ὑπερχόμενοι στάδιον, τῆς ἀμώμου Νηστείας, καὶ εὐχαῖς καὶ δάκρυσι, Κύριον τὸν σῶζοντα ἡμᾶς ἐκζητήσωμεν, καὶ λήθην τῆς κακίας παντελῆ ποιήσωμεν βοῶντες. Ἡμάρτομέν σοι, σῶσον, ὡς πάλαι Νινευῖτας, Χριστὲ Βασιλεῦ, καὶ κοινωνοὺς ἡμᾶς, οὐρανίου Βασιλείας ποιήσον εὐσπλαγχνε.

ὅτι νηστεύεις, ἀλλὰ στὸν Πατέρα σου, ὁ ὁποῖος βλέπει στά κρυφά· Καὶ ὁ Πατέρας σου πού βλέπει νά νηστεύεις στά κρυφά, θά σοῦ ἀποδώσει τὴν ἀμοιβή στά φανερά. Μὴ θησαυρίζετε γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς σας θησαυροὺς ἐπάνω στὴ γῆ, ὅπου ὁ σκόρος καὶ ἡ σαπίλα τοὺς ἀφανίζουν, καὶ ὅπου κλέφτες κάνουν διαρρήξεις καὶ τοὺς κλέβουν· Ἀλλὰ θησαυρίζετε γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς σας θησαυροὺς στὸν οὐρανό, ὅπου οὔτε ὁ σκόρος, οὔτε ἡ σαπίλα τοὺς ἀφανίζουν, καὶ ὅπου οὔτε κλέφτες κάνουν διαρρήξεις, οὔτε κλέβουν. Διότι, ὅπου εἶναι ὁ θησαυρὸς σας, ἐκεῖ θά εἶναι καὶ ἡ καρδιά σας.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΙΝΗΣ
ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΣ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 1-6).

Κύριε ἐκέκραξα.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 6-9).

Τροπάρια.

Στιχηρά τοῦ ἤχου. (Τρία).

Τοῦ Τριωδίου.

Ἄς φροντίσουμε, νά ταπεινώσουμε τὴ σάρκα μέ τὴν ἐγκράτεια, διανύοντας τὸ ἱερό στάδιο τῆς ἀμόλυντης νηστείας, καὶ μέ εὐχές καὶ δάκρυα, ἄς ἀναζητήσουμε τὸν Κύριο, πού μᾶς σώζει, καὶ ἄς λησμονήσουμε ἐντελῶς τὴν κακία φωνάζοντας· Ἀμαρτήσαμε σ' ἐσένα, σῶσε μας, ὅπως παλαιὰ τοὺς Νινευῖτες, Χριστέ Βασιλιά μας· Καὶ κάνε μας μετόχους τῆς οὐράνιας Βασιλείας, εὐσπλαχνε.

<p>Ἐμαυτὸν ἀπελπίζω, ἐννοῶν τὰ ἔργα μου Κύριε, τὰ πάσης τιμωρίας ἐπάξια· ἰδοὺ γὰρ παραβλέψας, τὰ σεπτὰ σου, Σῶτερ, ἐντάλματα ἀσώτως μου τὸν βίον ἠνάλωσα· διὸ καθικετεύω, μετανοίας ὄμβροισ με καθάρας, νηστεία καὶ δεήσει, ὡς μόνος Ἐλεήμων ἐκλάμπρυνον, καὶ μὴ βδελύξη με Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων, καὶ Ὑπεράγαθε.</p> <p>Τὸν τῆς Νηστείας καιρὸν, φαιδρῶς ἀπαρξώμεθα, πρὸς ἀγῶνας πνευματικούς· ἐαυτοὺς ὑποβάλλοντες, ἀγνίσωμεν τὴν ψυχὴν, τὴν σάρκα καθάρωμεν, νηστεύσωμεν ὡσπερ ἐν τοῖς βρώμασιν ἐκ παντὸς πάθους, τὰς ἀρετὰς τρυφῶντες τοῦ Πνεύματος, ἐν αἷς διατελοῦντες πόθῳ, ἀξιωθῆμεν πάντες, κατιδεῖν τὸ πάνσεπτον Πάθος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἅγιον Πάσχα, πνευματικῶς ἐναγαλλιώμενοι.</p> <p>Τοῦ Μηναίου τρία. Δόξα. . . Καὶ νῦν... Τοῦ Μηναίου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 9-11). Μέγα Προκείμενον. Μὴ ἀποστρέψης τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τοῦ παιδός σου, ὅτι θλίβομαι, ταχὺ ἐπάκουσόν μου, πρόσχες τῇ ψυχῇ μου, καὶ λύτρωσαι αὐτήν. Στίχ. Ἡ σωτηρία σου ὁ Θεὸς ἀντιλάβοιτό μου. Στίχ. Ἰδέτωσαν πτωχοί, καὶ εὐφρανθήτωσαν. Ἡ ἐκτενής. Κεφαλοκλισία.</p>		<p>Ἀπελπίζομαι, ὅταν σκέπτομαι τὰ ἔργα μου, Κύριε, πού ἀξίζουν κάθε τιμωρία· Διότι νά, ἀφοῦ ἔχω παραβλέψει, Σωτήρα, τίς σεπτές ἐντολές σου, δαπάνησα ἄσωτα τὴ ζωὴ μου· Γί' αὐτὸ σέ παρακαλῶ, ἀφοῦ μέ καθαρίσεις μέ τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας, μέ νηστεία καὶ προσευχές, ὡς μόνος Ἐλεήμων λάμπρυνέ με, καὶ μὴ μέ σιχαθεῖς, ἐσύ ὁ Εὐεργέτης τῶν ἀπάντων καὶ ὑπεράγαθος.</p> <p>Ἄς ἀρχίσουμε μέ λαμπρότητα τὸν καιρὸ τῆς νηστείας, ὑποβάλλοντας τοὺς ἑαυτοὺς μας σέ ἀγῶνες πνευματικούς· Ἄς ἐξαγνίσουμε τὴν ψυχὴ, ἄς καθάρισουμε τὴ σάρκα· Ἄς νηστεύσουμε ὅπως στίς τροφές ἀπὸ κάθε πάθος, ἀπολαμβάνοντας τίς ἀρετές τοῦ Πνεύματος· Στίς ὁποῖες ἐπιμένοντας μέ πόθο, εἶθε νά ἀξιωθοῦμε ὅλοι, νά δοῦμε τὸ πάνσεπτο Πάθος τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ ἅγιο Πάσχα χαίροντας πνευματικά.</p> <p>Τοῦ Μηναίου τρία. Δόξα... Καὶ νῦν... Τοῦ Μηναίου). Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Συλλειτουργικό. Σελ. 9-11). Μέγα Προκείμενο. Μὴν ἀποστρέψεις τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ μένα τὸ δοῦλο σου, γιατί θλίβομαι· Γρήγορα ἀκουσέ με· Πρόσεξε τὴν ψυχὴ μου καὶ λύτρωσέ την. Στίχ. Ἡ σωτηρία σου, Θεέ μου, ἄς μέ ἀναλάβει ὑπὸ τὴν προστασία της. Στίχ. Ἄς τὰ δοῦν αὐτὰ οἱ φτωχοὶ καὶ ἄς εὐφρανθοῦν. Ἐκτενής. . Κεφαλοκλισία.</p>
---	--	--

<p>(Σελ. 11-12,-13,-14). Απόστιχα. Τροπάρια. Ἐλαμψεν ἡ χάρις σου Κύριε, ἔλαμψεν ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν ἡμῶν· ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος· ἰδοὺ καιρὸς μετανοίας, ἀποθώμεθα τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ὅπως διαπλεύσαντες τὸ τῆς Νηστείας μέγα πέλαγος, εἰς τὴν τριήμερον Ἀνάστασιν καταντήσωμεν, τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ σώζοντος τὰς ψυχὰς ἡμῶν.</p> <p>Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου, τὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἰδού, ὡς ὀφθαλμοὶ δούλων εἰς χεῖρας τῶν κυριῶν αὐτῶν, ὡς ὀφθαλμοὶ παιδίσκης εἰς χεῖρας τῆς κυρίας αὐτῆς, οὕτως οἱ ὀφθαλμοὶ ἡμῶν πρὸς Κύριον τὸν Θεὸν ἡμῶν, ἕως οὗ οἰκτειρῆσαι ἡμᾶς. (Τό αὐτό).</p> <p>Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ὅτι ἐπὶ πολὺ ἐπλήσθημεν ἐξουδενώσεως, ἐπὶ πλεῖον ἐπλήσθη ἡ ψυχὴ ἡμῶν, τὸ ὄνειδος τοῖς εὐθηνούσι, καὶ ἡ ἐξουδένωσις τοῖς ὑπερηφάνοις.</p> <p>Ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνείαις τῶν Ἁγίων σου Χριστέ ὁ Θεός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τῶν Ἀγγέλων αἱ τάξεις σε, Θεομήτορ δοξάζουσι· τὸν Θεὸν γὰρ Πάναγνε ἀπεκύησας,</p>		<p>(Συλλειτουργικό. Σελ. 11-12,-13,-14). Απόστιχα. Τροπάρια. Ἐλαμψε ἡ χάρις σου, Κύριε, ἔλαμψε ὁ φωτισμὸς τῶν ψυχῶν μας· Νά καιρὸς εὐπρόσδεκτος, νά καιρὸς μετανοίας· Ἄς ἀποθέσουμε τὰ ἔργα τοῦ σκότους, καὶ ἄς ντυθοῦμε τὰ ὄπλα τοῦ φωτός· Ὡστε ἀφοῦ διασχίσουμε τὸ μέγα πέλαγος τῆς Νηστείας, νά φθάσουμε στὴν τριήμερη Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου καὶ Σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού σώζει τίς ψυχές μας.</p> <p>Στίχ. Σ' ἐσένα ὕψωσα τὰ μάτια μου, πού κατοικεῖς στὸν οὐρανό. Νά, σάν μάτια δούλων προσηλωμένα στὰ χέρια τῶν κυριῶν τους, σάν μάτια δούλης προσηλωμένα στὰ χέρια τῆς κυρίας της, ἔτσι στρέφονται τὰ μάτια μας πρὸς τὸν Κύριο καὶ Θεό μας, ἕως ὅτου μᾶς εὐσπλαχνισθεῖ. (Τό ἴδιο).</p> <p>Στίχ. Ἐλέησέ μας, Κύριε, ἐλέησέ μας, διότι ἐπὶ πολὺ χρόνο γεμίσαμε ἀπὸ ἐξευτελισμούς. Μὲ τὸ παραπάνω ἐγέμισε ἡ ψυχὴ μας. Ἡ καταισχύνη νά ἔλθει σ' αὐτούς, πού εὐημεροῦν σέ βάρος μας, καὶ ὁ ἐξευτελισμὸς στοὺς ὑπερηφάνους, (οἱ ὅποιοι μᾶς τυραννοῦν).</p> <p>Ἐσὺ πού δοξάζεσαι μέσα στίς μνήμες τῶν Ἁγίων σου, Χριστέ Θεέ μας, μὲ τίς ἰκεσίες τους στείλε κάτω σ' ἐμᾶς τὸ μέγα ἔλεος.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.</p> <p>Τῶν Ἀγγέλων τὰ τάγματα σέ δοξάζουν, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, Διότι, Πάναγνη, γέννησες τὸν Θεό, ὁ ὅποιος</p>
---	--	---

τὸν σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι, ἀεὶ
συνυπάρχοντα, καὶ Ἀγγέλων στρατιάς, ἐκ μὴ
ὄντος βουλήματι, ὑποστήσαντα, ὃν ἰκέτευε σῶσαι
καὶ φωτίσαι, τὰς ψυχὰς τῶν ὀρθοδόξως, σὲ
ἀνυμνούντων Πανάχραντε.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιον.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκια.

Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε κεχαριτωμένη
Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη, σὺ ἐν
γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας
σου, ὅτι Σωτῆρα ἔτεκες τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, πάντων ἡμῶν
μνήσθητι, ἵνα ῥυσθῶμεν τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· σοὶ
γὰρ ἐδόθη χάρις πρεσβεύειν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δόξα...

Ἴκετεύσατε ὑπὲρ ἡμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ
ἅγιοι πάντες, ἵνα ῥυσθῶμεν κινδύνων καὶ
θλίψεων· ὑμᾶς γὰρ θερμοὺς προστάτας, πρὸς τὸν
Σωτῆρα κεκτήμεθα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

ὑπὸ τὴν σὴν εὐσπλαγχνίαν, καταφεύγομεν,
Θεοτόκε, τὰς ἡμῶν ἰκεσίας, μὴ παρίδης ἐν
περιστάσει, ἀλλ' ἐκ κινδύνων λύτρωσαι ἡμᾶς,
μόνη Ἄγνη, μόνη εὐλογημένη.

Τό, Κύριε ἐλέησον, Μ'.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ καὶ
ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν

ὑπάρχει πάντοτε μαζί με τὸν Πατέρα καὶ τὸ Ἅγιο
Πνεῦμα, καὶ ἔφερε στήν ὑπαρξὴ τίς στρατιές τῶν
Ἀγγέλων· Τὸν ὁποῖο ἰκέτευε, νὰ σώσει καὶ νὰ φωτίσει
τίς ψυχές ἐκείνων πού σὲ ἀνυμνοῦν ὀρθόδοξα Παναμό-
λυνη.

Νῦν ἀπολύεις. Τρισάγιο.

(Συλλειτουργικό. Σελ. 15,-16).

Ἀπολυτίκια.

Θεοτόκε Παρθένε, Χαῖρε χαριτωμένη Μαρία, ὁ
Κύριος εἶναι μαζί σου· εἶσαι εὐλογημένη, ἐσὺ μεταξύ
τῶν γυναικῶν καὶ εἶναι εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς
κοιλιάς σου, διότι γέννησες τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν μας.

Βαπτιστὰ τοῦ Χριστοῦ, νὰ θυμᾶσαι ὅλους ἐμᾶς, γιὰ
νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ τίς ἀνομίες μας· Διότι σ' ἐσένα
δόθηκε χάρις, νὰ πρεσβεύεις γιὰ μᾶς.

Δόξα...

Ἴκετεύσατε γιὰ μᾶς, ἅγιοι Ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἅγιοι
ὅλοι, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἀπὸ κινδύνους καὶ θλίψεις·
διότι ἐσᾶς ἔχουμε θερμοὺς προστάτες, πρὸς τὸν Σωτή-
ρα.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον.

Κάτω ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνία σου καταφεύγομεν,
Θεοτόκε, μὴ παραβλέψεις, τίς ἰκεσίες μας στὶς δύσκο-
λες περιστάσεις, ἀλλά λύτρωσέ μας, ἀπὸ κινδύνους
μόνη Ἄγνη, μόνη εὐλογημένη.

Τό, Κύριε ἐλέησον, Μ'. (Σαράντα φορές).

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἐσένα, πού εἶσαι τιμιώτερη ἀπὸ τὰ Χερουβίμ καὶ
ἀσύγκριτα ἀνώτερη ἀπὸ τὰ Σεραφίμ, πού γέννησες χω-

ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν τὴν ὄντως Θεοτόκον σέ μεγαλύνομεν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου εὐλόγησον , πάτερ.

Ὁ Ἱερεὺς. Ὁ ὢν εὐλογητὸς, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν πάντοτε, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐπουράνιε Βασιλεῦ, τοὺς πιστοὺς Βασιλεῖς ἡμῶν στερέωσον, τὴν Πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράϋνον, τὸν κόσμον εἰρηνεύσον, τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν ταύτην καλῶς διαφύλαξον, τοὺς προαπελθόντας πατέρας καὶ ἀδελφούς ἡμῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων τάξον, καὶ ἡμᾶς ἐν μετανοίᾳ καὶ ἔξομολογήσει παράλαβε, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, φιλαρχίας, καὶ ἀργολογίας, μή μοι δῶς.

Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς, καὶ ἀγάπης χάρισέ μοι τῷ σῶ δούλῳ.

Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι τοῦ ὄραῖν τὰ ἐμὰ πταίσματα, καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου, ὅτι εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Ἀπόλυσις. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 16-17).

Τροπᾶριον.

Πάντων προστατεύεις, Ἀγαθὴ, τῶν καταφευγόντων ἐν πίστει τῇ κραταιᾷ σου χειρὶ, ἄλλην γὰρ οὐκ ἔχομεν ἁμαρτωλοὶ πρὸς Θεόν, ἐν

ρίς νά φθαρεῖς τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀληθινὴ Θεοτόκο, ἐσένα μεγαλύνουμε.

Στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Ὁ Ἱερέας: (Ἄς εὐλογήσει) ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς μας, πού εἶναι ἄξιος δοξολογίας πάντα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ἐπουράνιε Βασιλιά, στερέωσε τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς μας· Στήριξε τὴν Πίστη· Καταπράυνε τὰ ἔθνη· Εἰρηνεύσε τὸν κόσμο· Τὴν ἁγία Ἐκκλησία καὶ τὴν πόλη αὐτὴ φύλαξέ την καλά· Τοὺς πατέρες καὶ ἀδελφούς μας, πού ἔχουν φύγει προηγουμένως (ἀπὸ τῆ ζωῆ) κατάταξέ τους σέ κατοικίες Δικαίων· Καὶ ἐμᾶς παράλαβέ μας μέ μετάνοια καὶ ἔξομολόγηση, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Εὐχή τοῦ Ὁσίου Ἐφραίμ.

Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου, πνεῦμα ἀργίας, περιεργίας, ἀρχομανίας καὶ φλυαρίας μή μοῦ δώσεις.

Ἀντίθετα, χάρισε σ' ἐμένα τό δοῦλο σου πνεῦμα συνέσεως, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς καὶ ἀγάπης.

Ναί Κύριε Βασιλιά, δώρισέ μου νά βλέπω τὰ δικά μου σφάλματα, καὶ νά μὴν κατακρίνω τὸν ἀδελφὸ μου· Διότι εἶσαι ἄξιος δοξολογίας στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων.

Ἀμήν.

Ἀπόλυση. (Συλλειτουργικό. Σελ. 16-17).

Τροπᾶριο.

Εἶσαι προστάτης ὄλων, Ἀγαθὴ, πού καταφεύγουν μέ πίστη στό δυνατὸ σου χέρι (στήν προστασία σου)· Διότι ἐμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ, πού λυγίζουμε ἀπὸ τό βάρος

κινδύνοις καὶ θλίψεσιν, ἀεὶ μεσιτείαν, οἱ
κατακαμπτόμενοι ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν,
Μῆτερ τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ὅθεν σοὶ
προσπίπτομεν, Ρῦσαι πάσης περιστάσεως τοὺς
δούλους σου.

Δί' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν, Κύριε
Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

πολλῶν πταισμάτων, δέν ἔχουμε στοὺς κινδύνους καὶ
στὶς θλίψεις ἄλλη παντοτεινὴ μεσιτεία πρὸς τὸ Θεό.
Μητέρα τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, γι' αὐτό πέφτουμε
μπροστά σου γονατιστοί· Λύτρωσε ἀπὸ κάθε δύσκολη
περίσταση ἡμᾶς τοὺς δούλους σου.

Μέ τίς εὐχές τῶν ἁγίων Πατέρων μας, Κύριε Ἰησοῦ
Χριστέ ὁ Θεός μας, ἐλέησε καὶ σῶσε μας. Ἀμήν.